



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia**

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

**Parisiis, 1644**

Epistola I. Gregorii Papae I. Ad Sabinianvm Diaconvm. Dolet Maximum  
praeuaricatorem contra consuetudinem ordinatum scripta sedis  
apostolicae abscidisse.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-15221**

GREGORII MAGNI PAPÆ I.  
EPISTOLARVM LIBER VII.

INDICTIONE I. ANNO ORDINATIONIS EIVS VIII.

*De causa Maximi præuaricatoris, eiusque satisfactione,  
& pœnitentia.*

**L**EVATVS est Maximus præsumptor in Dalmatia contra votum domni papæ Gregorii a militibus, per indictionem XI. & in contumacia vel præsumptione fuit annis VII. post hæc, post castigationem & flagella beatissimi atque apostolici papæ Gregorii egressus Dalmatias, venit in ciuitatem Rauennatem ad beatissimum Marinianum archiepiscopum, & iactauit se tensus intra ciuitatem in media filice, clamans & dicens: Peccaui Deo, & beatissimo papæ Gregorio. Et acta pœnitentia per tres horas, currit exarchus Gallinicius, Castorius chartularius ecclesiæ Romanæ cum archiepiscopo Mariniano, & eleuatus cœpit ampliorem pœnitentiam coram eis agere. Tunc duxit eum ad sanctum corpus beati Apollinaris, & iurauit de omnibus quæ aduersus eum dicta de mulieribus vel ex schismate simoniaci fuerant, mixtum se non esse. Tunc reuertens Castorius chartularius adduxit secum diaconum eiusdem Maximi, nomine Stephanum, relatores omnium quæ a Maximo satisfacta essent. Tunc motus ad misericordiam beatissimus papa Gregorius, direxit pallium ad confirmationem eiusdem episcopi, id est VII. Kalendarum Septembris, indictione secunda.

EPISTOLA I.

GREGORII PAPÆ I.

AD SABINIANVM DIACONVM.

Dolet Maximum præuaricatorem contra consuetudinem ordinatum scripta fedis apostolicæ abscidisse.

*Gregorius Sabiniano diacono.*

**D**E causa Maximi præuaricatoris quid actum sit cognouisti. Sed postquam serenissimus domnus imperator

*Concil. Tom. 13.*

Dddd ij

iussiones transmisiit vt ordinari minime debuisset, tunc ad altiorem superbiam erupit. Nam homines gloriosi viri patricii Romani ab eo premia acceperunt, eumque ita ordinari fecerunt, vt Antonium subdiaconum & rectorem patrimonii nisi fugisset occiderent. Ego autem epistolas transmisi, postquam eum ordinatum contra rationem cognoui, & contra consuetudinem, vt Missarum solennia celebrare non præsumeret, nisi prius a serenissimis dominis cognoscerem, quid de eius persona iussissent. Quæ scripta mea publice relecta, vel in ciuitate posita, publice scindi fecit, atque in contemptum sedis apostolicæ apertius exiliit. Quod ego qualiter patiar scis, qui ante paratior sum mori, quam beati Petri apostoli ecclesiam meis diebus degenerare. Mores etiam meos bene cognitos habes, quia diu porto: sed si semel deliberauero non portare, contra omnia pericula lætus vado. Vnde necesse est cum Dei auxilio periculo succurrere, ne cogatur excedendo peccare. Vide quæ dico, & pensa ex quanto dolore sunt. Peruenit vero ad me quia transmisiit nescio quem clericum, qui diceret quia Malchus episcopus in custodia pro solidis occisus sit. De qua re vnum est quod breuiter suggeras serenissimis dominis nostris, quia si ego seruus eorum in morte Longobardorum me miscere voluisssem, hodie Longobardorum gens, nec regem, nec duces, nec comites haberet, atque in summa confusione esset diuisa. Sed quia Deum timeo, in mortem cuiuslibet hominis me miscere formido. Malchus autem episcopus neque in custodia fuit, neque in aliqua afflictione, sed die qua causam dixit, & addictus est, nesciente me, a Bonifacio notario in domum eius ductus est, cui & prandium factum est, ibique prandit, & honoratus est ab eo, & nocte subito mortuus est, quod iam dilectionem tuam arbitror cognouisse. Exhilaratum autem nostrum pro ea re dirigere volui. Sed quia iam eandem causam actam existimaui, idcirco me retinui. Domno autem Romano dilectio tua dicat, quia pro Felice, sicut scripsit, ad virum excellentissimum magistrum epistolas, si Deus iusserit, facio, & per hominem meum transmittito. Nam modo postquam nulli alteri scribo, durum mihi fuit soli magistro scribere. Cui etiam dicendum est, quia Catellus palatinus substantiam eius, quantum Virigantinus dicit,

Grat. qu. 8.  
20.

male exterminat. Cui vix potui imponere, vt expensas eidem Virigantino in monasterio quo lectioni vacat, & laborare non potest, parum aliquid de substantia matris suæ dare debuisset.

EPISTOLA II.

GREGORII PAPÆ I.

AD PETRVM EPISCOPVM CORSICÆ.

De conuertendis ab idolorum cultura: & de quinquaginta solidis baptizandis transmissis.

*Gregorius \* Petro episcopo \* Corsicæ.*

\* al. Chry-  
santha  
\* al. Spo-  
letino.

**S**VSCEPTIS epistolis fraternitatis vestræ magnas omnipotenti Deo gratias retulimus, quia de congregatione multarum animarum nos dignatus es releuare. Et ideo fraternitas vestra solícite studeat opus quod cœpit, auxiliante Domino, ad perfectionem deducere. Et siue eos qui aliquando fideles fuerunt, sed ad cultum idolorum negligentia aut necessitate faciente reuersi sunt, festinet cum indicta pœnitentia aliquantorum dierum ad fidem reducere, vt reatum suum plangere debeant, & tanto firmiter teneant hoc ad quod Deo adiuuante reuertuntur, quanto illud perfecte defleuerint vnde discedunt: siue eos qui necdum baptizati sunt admonendo, rogando, de venturo iudicio terrendo, rationem quoque reddendo, quia ligna & lapides colere non debent, festinet fraternitas tua omnipotenti Domino congregare, vt in aduentu eius, cum districtus dies iudicii venerit, in numero sanctorum possit tua sanctitas inueniri. Quod enim opus vtilius & sublimius acturus es, quam vt de animarum viuificatione & collectione cogites, & tuo Domino, qui tibi locum prædicandi dedit, immortale lucrum reportes? Transmissimus autem fraternitati tuæ quinquaginta solidos pro vestimentis eorum qui baptizandi sunt comparandis, presbytero quoque ecclesiæ, quæ in Negeugno monte sita est, possessionem quam tua fraternitas petiit dari fecimus, ita vt quantum præstat, tantum de solidis, quos accipere consueuerat, minus accipiat. Vestra autem fraternitas petiit, vt sibi episcopum in ecclesiâ, quæ non longe ab eodem monte est, facere debeat; quod omnino libenter accepi,

D d d d iij